

Druga nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2020

Ozana Ramljak

KAKO JE BLUNO POSTAO BRUNO

LIKOVİ:

BLUNO/BRUNO, MEDVJEDIĆ

TEA, MAMA MEDVJEDICA

VIKTOR, TATA MEDVJED

ASTA, VJEVERICA

DJECA U VRTIĆU (LAVIĆ NOA, TRI MALA VUKA, DJEVOJČICA JEŽICA, MEDVJEDIĆI, LAVIĆI, MAJMUNČIĆI, LISICE...)

TETE U VRTIĆU (SLONICA i ČAPLJA)

RAVNATELJICA KRAVA

POLICAJAC DABAR

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN, STARIJI VUK

INSPEKTOR GREGOR, MLAĐI VUK

KOKOŠI

PIJETAO

MAGARAC

PAS

VOL

STARAC JARAC

SUSJEDI (GOSPOĐA MAJMUNICA, DJEVOJKA MAČKA, BRAČNI PAR SOVA, TINEJDŽER KOJOT, MLADIĆ ŽABAC, KLOKANICA)

ZEČJA OBITELJ (DJEVOJČICA ZEČICA, MAMA ZEČICA, TATA ZEC)

SVIZAC ĐIDI

SESTRA LISICA

SESTRE 1 BIJELA MEDVJEDICA

SESTRA 2 BIJELA MEDVJEDICA

SESTRA ZEBRA

DOKTOR LEMUR

BANDA RAKUNA

VOLONTER KOZLIĆ

VOLONTERKA RODA

STARAC PAS I NJEGOVA UNUKA

ŽIVOTINJE U ELITNOM DIJELU GRADA, U BOLNICI I U PUČKOJ KUHINJI

UVODNA SCENA

(Uzavrela atmosfera grada, napućene ulice, različite antropomorfizirane životinje negdje žure, "poslovnjaci" izlaze iz impozantnih, hladnih zgrada, sudaraju se s prolaznicima, jure na sastanke, dogovore, pauze za ručak koje prekratko traju, razgovaraju na mobitel, roditelji vuku djecu kroz vrevu, pokušavajući biti što brži, radnici popravljaju šahtove na ulici, stvarajući još veću gužvu i buku, cestom se kotrljaju gomile automobila, autobusa, tramvaja, vozači nervozno trube, dovikuju, djeca utrčavaju u školsku zgradu... Dojam općeg, ali uobičajenog kaosa... Među njima tata medvjed Viktor žurno hoda prema autu, nešto objašnjava razgovarajući na mobitel, ulazi u auto, odjuri.

Istovremeno, mama medvjedica Tea na sastanku u uredu, na stolu gomila papira, projekata, prezentacija. Pogledava mobitel koji uporno zvoni/svijetli, ispričava se i javlja...)

SCENA PRVA

(Dnevna soba u stanu. Bluno leži na kauču, gleda TV, istovremeno igra igricu. Na stoliću razbacane iskorištene papirnate maramice, ohlađen čaj, ostatci sendviča na tanjuru. U ruci mu je mobitel...)

BLUNO: Mama!

TEA (off): Bruno, zlato, šta mi radiš?

BLUNO: Gledam chtić.

TEA (off): Jel' ti bolje?

BLUNO (i dalje igrajući igricu): Je... **TEA**

(off): Jel' ti pala temperatura?

BLUNO: Je..

TEA (off): Jesi li je izmjerio?

BLUNO: Nisam.

TEA (*off*): Pa Bruno, zlato, rekla sam ti da moraš mjeriti temperaturu. To je važno, ako ti opet naraste... Ma dobro, nema veze. Jesi popio čaj?

BLUNO: Jesam.

TEA (*off*): Jesi li pojeo sendvič?

BLUNO: Jesam.

TEA (*s grižnjom savjesti*): Zlato, mama će samo malo kasniti, tati je iskrsnuo neki sastanak, ali brzo ćemo doći. Jel' ti treba nešto donijeti?

BLUNO: Ma ne treba, samo dođite.

(Nakon završenog razgovora, Bluno nastavlja igrati igricu, televizor i dalje radi. Vani se smračuje. Bluno ostaje u mraku. Čuje se zvuk igrice koji se miješa sa zvukom koji dolazi s televizora.)

SCENA DRUGA

(Tea i Viktor ulaze u stan, gotovo istovremeno. Unose užurbanost, istovremeno se skidaju, odlažu stvari, ljube Bluna. Viktor završava razgovor na mobitelu, Tea vadi posudice s hranom koje je usput kupila, stavlja sve na stol, mjeri Blunu temperaturu.) **TEA**: Dobro je, pala je, zlato. Sutra možeš u vrtić.

VIKTOR: Šta je moj veliki dečko danas radio?

TEA: Da si došao kući kad smo se dogovorili, vidio bi šta je radio.

VIKTOR: Dobro, jel' ti baš uvijek moraš...

TEA (*prekida ga*): Ne, nego samo kad ti kažeš da ćeš nešto napraviti, a ne napraviš. A to je uvijek!

VIKTOR: Ja radim! Imao sam klijente...

TEA: A ja ne radim...

(Bluno se povlači s tabletom u sobu. Prepirka se nastavlja, smijenjuju se rečenice međusobnog optuživanja – Vidi što si napravio!/Uvijek ja napravim!/Dosta mi je više

svađe!/Možemo li imati jednu normalnu večer?/... *Bluno stavlja jastuk preko glave, tone u san.*)

SCENA TREĆA

(U vrtiću. Mnoštvo djece, medvjedići, lavići, majmunčići, ježevi, lisice... se igra, skače, smije se... Bluno je malo po strani, u kutu, sudjeluje u igri samo na poticaj teta – slonice i čaplje. Tri mala vuka igraju se loptom.)

TETA SLONICA: Bruno, zašto se ne igraš s njima?

VUČIĆ 1: Ali mi se već igramo!

TETA SLONICA: Pa može se i Bruno igrati s vama.

VUČIĆ 2: Ali već imamo...

TETA SLONICA *(prekida ga):* Bruno je vaš prijatelj, pozovite ga da se igra s vama.

BLUNO: Ma ja ne bih...

TETA SLONICA: Ne možeš svaki put kad nema Noe stajati po strani. Ajde, igraj se sa svojim prijateljima.

VUČIĆ 2: Ajde dobro, dođi. Jel' znaš ispucavati?

(Bluno sretno dotrči i ispuca loptu, ona odleti na policu i sruši posložene igračke.) **TETA**

ČAPLJA: Tko je to napravio?

VUČIĆI *(svi u glas):* Bluno!

(Svi se smiju.)

BLUNO *(ljutito):* Nisam ja Bluno, ja sam Bluno!

(Još jači smijeh.)

TETA ČAPLJA: Pustite Bruna na miru, nije se lijepo rugati!

BLUNO: Da, nije se lijepo lugati!

(Svi ponovno prasnu u smijeh. Blunu se oči pune suzama. Sjeda na klupicu i gleda prema vratima vrtića čekajući mamu ili tatu da dođu po njega.)

SCENA ČETVRTA

(Bluno s tatom dolazi kući.)

VIKTOR: 'Ko je moj veliki momčić? Oprosti mi što sam kasnio, imao sam...

(Zazvoni mu mobitel. Javlja se i zaboravlja na Bluna. Gotovo istovremeno dolazi i mama Tea.)

TEA: Tek si sad došao po njega? Kako si ga mogao pustiti da te čeka?

VIKTOR: Nisam stigao ranije...

TEA *(ne sluša ga):* Ne mogu vjerovati... Uvijek isto! Opet ga puštaš da te čeka. Sve drugo ti je uvijek važnije.

BLUNO *(drži ruke na ušima):* Nemojte se svađati!

TEA *(zastaje):* Ma, to mama i tata samo razgovaraju.

VIKTOR: Kakva svađa? Slušaj, U subotu se ne radi i ti ćeš biti glavni! Šta kažeš? Evo, biraj šta ćemo raditi.

BLUNO *(veseli se, plješće rukama):* Ajmo negdje svi zajedno!

VIKTOR *(nježno):* A gdje bi ti išao?

BLUNO: Noa je bio s mamom i tatom u aqua palku i stalno se hvali.

TEA *(kroz smijeh):* Ma kako se to hvali?

BLUNO: Paaa, vozio se u gusalskom blodu i vidio je puno liba.

VIKTOR *(smije se):* E pa onda ćemo i mi u subotu vidjeti te libe.

BLUNO *(veselo):* Ma nisu libe, nego libe!

(Viktoru zazvoni mobitel. Javlja se.) **BLUNO**

(uozbilji se): I nećemo nositi mobitel.

TEA (ironično): Tata ne može bez mobitela.

BLUNO: Ni ti nećeš nositi mobitel, mama. Evo, neću ni ja. I nećete se stalno svađati.

TEA (nježno, s grižnjom savjesti): Stalno? Pa nije baš stalno... **BLUNO**:

Je, stalno!

TEA (pomiluje ga po glavi, zamišljeno): Ne znam... Valjda smo izgubili ljubav...

(Viktor je završio razgovor i sluša Teu.)

BLUNO (zbunjeno): Gdje ste je izgubili?

VIKTOR: Nemoj se time zamarati... To mi samo malo glasnije razgovaramo.

BLUNO: Ne lazgovalate. Svađate se! I znam ja da opet nećemo ići u aqua park, opet ćete laditi. I vikati. I kako to, kako se to izgubi ljubav?

VIKTOR: Ne znam, dogodi se to odraslima... Spavaj sad, kasno je.

(Zamračenje)

SCENA PETA

(Jutro je. Tea i Viktor sjede na praznom Blunovom krevetu, izbezumljeno čitaju papirić na kojem nespretnim dječjim rukopisom piše: DRAGI MAMA I TATA, OTIŠAO SAM VAM NAĆI LJUBAV)

TEA (optužujući): Sve si ti kriv!

VIKTOR (povišenim tonom): Ja? Uvijek ja. Ti si savršena, naravno, samo ja vičem, nemam razumijevanja, sve radim krivo... Bolje pogledaj sebe, za sve si ti kriva...

(Svađaju se, govore u glas, probijaju se isprekidane rečenice u kojima optužuju jedno drugo. Odjednom, gotovo istovremeno, zastanu, pogledaju se.)

TEA I VIKTOR: Šta mi to radimo?!?

TEA: Viktore, nađi ga!

VIKTOR: Smiri se, moramo na policiju.

SCENA ŠESTA

(U policijskoj postaji. Na prijemu sjedi policajac dabar.)

POLICAJAC DABAR: Dobar dan, izvolite. Kako vam mogu pomoći?

TEA I VIKTOR *(upadaju jedan drugome u riječ):* Bruno... naš sin je nestao... Pobjegao je... i sad ne znamo gdje je... traži... on je mali...još je jako mali... morate ga naći... jutros rano...

POLICAJAC DABAR: Ne mogu ja tako! Nemojte govoriti u glas. Idemo iz početka. Dobar dan, izvolite, kako vam mogu pomoći?

VIKTOR: Nestao nam je sin!

POLICAJAC DABAR: Malo sporije, moram zapisati.

TEA *(viče):* Nestao nam je sin!!! Jeste li konačno zapisali??? Sad ga krenite tražiti *(uhvati ga preko pulta za rever uniforme i povuče sebi)*

(Privučen bukom do njih dolazi glavni inspektor Fabijan, stariji vuk.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Ja ću preuzeti. Dođite sa mnom. Sjedite.

(Dolazi inspektor Gregor, mlađi vuk.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN *(Viktoru i Tei):* Recite mi što se točno dogodilo.

(Gregor vadi notes za bilješke, a Tea i Viktor kreću s pričom.) **TEA:**

Jutros kad smo se probudili, vidjeli smo...

INSPEKTOR GREGOR *(zapisuje u notes i mrmlja):* Jutros kad smo se probudili...

TEA: ... da nam je sin pobjegao...

INSPEKTOR GREGOR: ... da nam je sin... Piše li se pobjegao ili pobijegao...

TEA I VIKTOR *(iznervirano):* Pobjegao!

VIKTOR: Uglavnom, vidjeli smo da ga nema, ali ostavio je...

INSPEKTOR GREGOR: ... vidjeli... A vidjeli, sa ili bez i?

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Gregore!

INSPEKTOR GREGOR: Dobro, dobro... *(okreće se Viktoru)* Što je ostavio? Morate završiti rečenicu.

VIKTOR: Ostavio je ceduljicu s porukom.

(Viktor pruži Blunovu poruku glavnom inspektoru Fabijanu. Gregor ne obraća pažnju na to, nastavlja ispitivanje.)

INSPEKTOR GREGOR: Je li imao problema s drogom?

TEA: Kakvom drogom?!? Pa šest mu je godina!

INSPEKTOR GREGOR: Ne znam. Ali možda vi znate! Ha? Ne znate kako je lako dilati drogu preko djeteta... Nitko neće na njega posumnjati. Ili možda znate!?

TEA: Ja...ne... O čemu vi pričate?

INSPEKTOR GREGOR: Da vam ne govorim o pljačkama koje mladi rade da bi došli do droge...Rekli ste da vam sin ima 6 godina. Evo baš jučer je opljačkan kiosk i nestala su 3 sladoleda. Slučajnost? Ne bih rekao...

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Gregore!

VIKTOR: Molim? Jučer je bio s nama. Kakva pljačka? Naš sin...

INSPEKTOR GREGOR: Znači, tvrdite da ste bili s njim u vrijeme pljačke? Ako je tako, sigurno vam neće biti problem podvrgnuti se detektoru laži!

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Gregore!! Ostavio je poruku. Pogledaj.

(Gregor uzima cedulju iz Fabijanove ruke i čita. Nekoliko sekundi stoji zamišljen.)

INSPEKTOR GREGOR: To sam i mislio...

TEA: Ma, znate, mi... moj muž je stalno u poslu, na mobitelu...

VIKTOR *(ironično)*: A ti si stalno bila tu za njega!

TEA: Ja sam bila tu koliko god sam mogla!

VIKTOR: Pa i ja sam bio tu koliko sam mogao!

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Molim vas, sada to nije važno. Moramo pronać' dijete!

Imate li neku njegovu sliku?

TEA: Imam.

(Vadi sliku iz novčanika i pruža mu je. Prilazi Gregor i uzima sliku Fabijanu iz ruke.)

INSPEKTOR GREGOR: Sjajno! Ja ću napraviti fotorobot.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Gregore, imamo sliku već!

INSPEKTOR GREGOR: Znam, i ja sam se iznenadio! Puno ću lakše nacrtati po slici, nego po opisu.

(Fabijan okrene očima i zausti da nešto kaže, ali Gregor je već izašao iz sobe.) **GLAVNI**

INSPEKTOR FABIJAN *(kao da se ispričava):* Novi je...

(Inspektor Gregor se vraća. Nosi fotografiju i fotorobota koji izgleda kao nedovršeni dječji crtež. Stavlja na stol jedno pored drugoga.)

INSPEKTOR GREGOR *(ponosno):* Sam sam to izradio. Uvijek sam imao smisla za umjetnost. Zapravo sam toliko dobro crtao da sam se dugo dvoumio – policajac ili slikar, poicajac ili slikar... I na kraju je policajac pobijedio. Ali umjetnik je zauvijek ostao u meni.

(Svi ga zbunjeno gledaju. Fabijan se okrene roditeljima.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Najbolje da počete kući. Naći ćemo ga budite sigurni. Sve podatke imamo, a on sigurno nije mogao otići daleko.

VIKTOR: Tražit ćemo i mi.

TEA: Javite nam čim nešto saznate. Molim vas... on je još tako malen... i sigurno se boji...

SCENA SEDMA

(Glazba, Bluno hoda s ruksakom na leđima, sudara se s ljudima, nitko ne obraća pažnju na njega, izlazi iz grada, nailazi na ograđeno imanje, provlači se, negdje zavuče i zaspi. Odjednom ga probudi graja, strka, lepetanje krilima, svi kokodaču u isti glas. Bluno se trgne, otvori oči, skoči na noge, lupi glavom u drvenu prečku iza njega, kokoš mu se zalijepi za lice, počne bezglavo trčati, kokoši ga okruže... U kokošinju je.)

KOKOŠI *(u isti glas)*: Ne dajte mu da pobjegne!... Ha, nisi očekivao... Ne može nas nitko zeznuti... Sredile smo mi i veće frajere od tebe... Ajde, da čujemo, šta radiš ovdje... Kako se zoveš?

BLUNO *(preplašeno)*: Bluno...

KOKOŠI *(u glas)*: Bluno? Kakovo je to ime? Bluno...

BLUNO: Ne Bluno, nego Bluno.

KOKOŠI *(u glas)*: Pa rekle smo - Bluno.

BLUNO *(ljuti se)*: Nisam ja Bluno nego Bluno, Bluno, Bluno!

KOKOŠI: Pa šta ti je, smiri se!

KOKOŠ 1 *(ispod glasa da je Bluno ne čuje)*: Stanite, djevojke, izgleda da mali nije normalan.

KOKOŠ 2 *(namiguje ostalima, pomirljivo prema Blunu)*: Dobro, Bluno, sve je u redu. Kako si došao? Odakle? I što uopće radiš ovdje?

KOKOŠ 3: Znam ja šta radi - krade jaja! Znam ja takve. Slatko lice, kao mali sam, i čim se pomakneš, hop - ode jaje! Je li, kradljivče jaja?

BLUNO *(pokušava nešto reći)*: Ja...

KOKOŠ 3: Eto, rekla sam vam...

(Ulazi Pijetao, kočoperi se, frajerski.)

PIJETAO: Stvarno ste kokoši! Pustite ga da kaže...

KOKOŠI *(okrenu se prema Pijetlu)*: Kokoši??? Mi smo kokoši?

(Prijeteći ga pogledaju, krenu prema njemu, on se odmah počinje opravdavati – nisam tako mislio, krivo ste me shvatile, izguraju ga van. Vraćaju se do Bluna koji ukočeno stoji na istom mjestu.)

KOKOŠ 2: Ajde reci!

BLUNO: Moja ih mama kupuje u dućanu.

KOKOŠ 1: Ma šta tvoja mama kupuje u dućanu?

KOKOŠ 2: Rekla sam vam da je lud!

BLUNO: Jaja.

(Kokoši prasnu u smijeh.)

KOKOŠ 1: Ajde dobro je, smiri se. Reci nam, otkud ti tu? Šta se dogodilo?

BLUNO: Moji mama i tata se stalno svađaju, kažu da su izgubili ljubav, ali ja ću je naći, pa ću im je donijeti.

KOKOŠ 4: Pa šta je tu tražiš?

BLUNO *(oči mu se pune suzama, glas mu podrhtava):* Ne znam. Mislim da sam se izgubio.

KOKOŠ 1: Moraš se vratiti u grad. Mama i tata te sigurno traže.

BLUNO: Ali ja im molam naći ljubav!

KOKOŠ 4: Nećeš tu naći ljubav. Tu ju možeš jedino izgubiti...

BLUNO: Možda su je moji mama i tata u kokošinjcu izgubili!

KOKOŠ 2: Evo, samo ga zbunjuješ. I nećeš valjda opet istu priču pričati...

BLUNO: Šta? Šta?

KOKOŠ 4 *(teatralno):* Moju su ljubav skuhalo...

BLUNO: Skuhali???

KOKOŠ 4: Da, mali. Najbolje ti je da se vratiš u grad. Uostalom, ovdje nema ničega, naš gazda uvijek ode u grad kad nešto treba.

BLUNO: Ok, ok. Idem. Molam požuliti da i njihovu ljubav ne skuhaju.

(Bluno uzima ruksak i kreće. Dolazi do predgrađa. Sunce je zapeklo. Ispred birtije grupa lokalaca – magarac, pas, vol – ispijaju piće.) **BLUNO:** Žedan sam.

MAGARAC: Čiji si ti mali?

BLUNO: Ja sam od mame i tate.

MAGARAC: Od mame i tate? *(ruga se)* Ti si valjda jedini...

BLUNO: Nisam. I Noa je. Po njega u vltić dolazi mama, a onda nekad dođe tata. Zato što je i on od mame i tate. I Felix je od mame i tate. A Maša je samo od mame. Ali plije je bila i od mame i od tate. I onda je postala samo od mame. A Leo...

VOL: Dobro, dobro, brate, shvatili smo.

BLUNO: Ja nemam blata. Ali ja sam pitao mamu i tatu i oni su mi obećali da će mi ga nabaviti. Noi su mama i tata već nabavili blata. A Leo je htio blata, ali su mu nabavili seku. A ja neću da se i moji mama i tata zabune pa mi nabave seku. Djevojčice su glupe.

VOL: A koliko ti možeš govoriti!

PAS: Evo ti vode, mali i briši. Djeca nemaju šta tražiti u birtiji.

(Bluno halapljivo pije vodu i zausti da nešto kaže, ali oni su već izgubili interes za njega i vratili se svojim temama i piću.)

Bluno dolazi do parka s fontanom u sredini. Sjeda na klupu, umoran je, gladan, gleda prema fontani na rubu koje sjedi starac jarac, a oko koje trči vjeverica Asta i rastjeruje golubove.)

STARAC JARAC: Nemoj tjerati golubove, malena.

ASTA: Zašto?

STARAC JARAC: I oni su žedni, kao i ti.

ASTA: Ja nisam žedna!

(Bluno se nasmije.)

ASTA: Šta se ti smiješ?

BLUNO: Smiješno je.

ASTA (*prijeteći*): Smiješno? Ja sam smiješna?

BLUNO: Ma ne, nego... Ustvali da.

ASTA: Nitko se meni ne smije! Ja sam najjača u domu!

BLUNO: Jača si od svog tate? U mom domu je najjači tata. On ti može nosit dvije tolbe u lukama kad idemo na put, i mene nosi u jednoj luci, a ja sam već veliki!

ASTA (*prekine ga*): Ja nemam tatu.

BLUNO: Aaa ti si k'o Maša onda. Ona ti ima samo mamu i njena mama uvijek nosi tolbu, ali nije jaka kao moj tata, ne može nositi...

ASTA (*prekine ga*): Ja nemam ni mamu.

BLUNO (*začudeno*): To ne postoji!

ASTA: Stvarno si glup.

BLUNO: Nisam ja glup! I to nije lijepo govoliti. A i kad su nas ispitivali u vltiću kako lastu stabla meni je teta lekla da sam baš pametan. I mama mi je lekla da sam pametan, ali da nekad molam biti poslušniji...

ASTA (*prekine ga*): Ma baš si pametan... Šta ti znaš? Ne znaš ni reć R.

BLUNO: Znam! L!

ASTA (*ruga se*): L...

BLUNO: L sam lekao!

ASTA (*dalje se ruga*): L!L ...

(Bluno skoči s klupe i krene prema njoj, Asta bježi oko klupe i nastavlja mu se rugati. Bluno se umori i sjedne natrag na klupu.)

BLUNO (*umorno, zadihano*): Daj me plestani zezat. I zašto govoliš da nemaš mamu i tatu?

ASTA: Pa zato što nemam. Ustvari, imam, ali su me ostavili i to je kao da ih nemam. (*pravi se hrabra, ali glas joj malo drhti*) A i baš me briga, bolje mi je bez njih. Zato sad živim u domu, ali i za njih me briga. Ionako sam pobjegla i nikad se neću vratiti.

BLUNO: Ali 'ko te onda poklije navečel i kaže ti laku noć i da ti pusu?

ASTA: Ne treba meni nikakva pusa.

BLUNO: Ali ja ne volim zaspati bez puse.

ASTA (*ruga se*): Jadni mali, ne voli zaspati bez puse. Gdje su ti uopće ti super mama i tata? Šta tu radiš sam?

BLUNO: Oni su nešto izgubili i ja ću im to plonaći!

ASTA: Šta su izgubili?

BLUNO: Ljubav.

ASTA: I? Gdje ćeš naći tu ljubav?

BLUNO (*tih*): Pa ne znam... Ali molam im plonaći i onda se više neće svađati.

ASTA: Eto vidiš da ništa ne znaš. Uopće nije lako naći stvari. Ja sam jednom izgubila lješnjak. Znaš koliko mi je trebalo da ga nađem? Ali imaš sreće, ja ću ti pomoći.

BLUNO: Pomoći ćeš mi? Baš ti hvala! Baš si dobra!

ASTA: Ma nisam ja dobra, nego mi je dosadno. Ionako nemam šta raditi.

BLUNO: Idemo onda!

(*Zastane.*)

BLUNO: Ali di ćemo?

ASTA: Idemo u grad, tamo se svašta može naći. Naći ćemo i tu tvoju ljubav.

(*Bluno stavi ruksak i krenu.*)

ASTA: Kako se uopće zoveš?

BLUNO: Bluno.

(Asta mu prebaci ruku preko ramena.)

ASTA *(prijateljski podrugljivo)*: Bluno... Ja sam Asta.

SCENA OSMA

(Policajci hodaju prema Blunovoj zgradi. Gregor u žurbi važno objašnjava Fabijanu.)

INSPEKTOR GREGOR: Požurite! U privođenju zločinaca je najvažnija brzina.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN *(gleda ga kao da ne može vjerovati svojim očima)*: Ovo je razgovor sa susjedima.

(Ulaze u zgradu. Zvone na prva vrata. Otvara starija gospođa s viklerima-majmunica.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN *(pokazuje značku)*: Dobar dan gospođo, mi smo iz policije. Možemo li kratko porazgovarati?

GOSPOĐA MAJMUNICA: Pa, naravno. O čemu je riječ? Sjedite.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Tražimo dječaka. Bruno, živi na trećem katu. Otišao je od kuće.

GOSPOĐA MAJMUNICA: Bruno, preslatko dijete, uvijek se lijepo javi, ma baš je drag, nikada ne radi probleme. Kako to mislite – otišao od kuće?

INSPEKTOR GREGOR *(vadi fotorobot)*: Poznajete li ga?

GOSPOĐA MAJMUNICA *(gleda crtež, raznježeno)*: Je li to Bruno nacrtao?

INSPEKTOR GREGOR *(iznervirano)*: To JE Bruno. Tvrdite da ga znate, a već smo vas uhvatili u laži. Bolje vam je odmah priznati!

GOSPOĐA MAJMUNICA: Što priznati?

INSPEKTOR GREGOR: Znamo mi takve. Fine gospođe! Ali mene niste uspjeli prevariti.

(Gospođa majmunica ima sve šokiraniji izraz lica.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Gregore! Ja ću preuzeti! *(gospođi majmunici)* Oprostite, gospođo. Recite kad ste zadnji put vidjeli Bruna?

GOSPOĐA MAJMUNICA: Pa... prekjučer, u nedjelju. Bio je s mamom i tatom. Išli su kući, a on mi je pozvonio, znate takav vam je on, uvijek pozvoni, javi se, a ja uvijek imam nešto za njega, čokoladu, bombone...

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Jeste li primijetili išta neobično?

GOSPOĐA MAJMUNICA: Nisam.

INSPEKTOR GREGOR: Skinite viklere!

GOSPOĐA MAJMUNICA (*zbunjeno*): Ali zašto? Pa tek sam ih stavila.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN (*tiho, Gregoru*): Kakve to veze ima?

INSPEKTOR GREGOR: Vama nije sumnjivo?

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN (*ironično*): U pravu si. Svi zločinci koje smo do sada uhvatili, nosili su viklere. Ne znam kako mi je to promaklo. (*gospođi majmunici*) To bi bilo sve gospođo. Hvala vam i ako se nečega sjetite, svakako nam se javite.

INSPEKTOR GREGOR: I ne napuštajte stan dok traje istraga.

(Fabijan izgura Gregora iz stana. Gospođa majmunica sa zbunjenim izrazom na licu zatvara vrata. Zvone na sljedeća vrata. Izrazito zgodna djevojka (mačka), sva sređena, koketna, u visokim štiklama, otvara.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Dobar dan, policija je postavili bismo vam nekoliko pitanja.

INSPEKTOR GREGOR (*frajerski, želeći joj se svidjeti*): Ne morate se ništa brinuti. Vidi vam se na nogama, ovaj, na licu da niste krivi.

(Vrata se zatvaraju. Slijede ulomci razgovora s različitim susjedima. Glazbena pratnja.

Stariji bračni par sova sjedi "zaljepljen" za kauč, Gregor im se unosi u lice.) **INSPEKTOR**

GREGOR: Bolje vam je da počnete govoriti istinu!

(Gregor razvaljuje vrata nogom, pa vadi iz novčanika novce i pruža vlasniku stana kao naknadu za štetu dok ga Fabijan čvrsto drži za mišicu.

Gregor trga postere sa zida tinejdžerske sobe, Fabijan ide za njim i lijepi ih nazad dok tinejdžer kojot sa slušalicama na ušima šokirano gleda.

Gregor zaviruje klokanici u tobolac da provjeri je li Bruno tu dok ga Fabijan odvlači.

Fabijan u stubištu u očaju lupa glavom u zid.

U jednom od stanova ispituju mladića žapca).

MLADIĆ ŽABAC: Vidio sam ga zadnji put... mislim da je bila nedjelja.

INSPEKTOR GREGOR (Fabijanu): I on ga je vidio u nedjelju. Sve je jasno. Svi su u dosluhu. Klasična urota.

Ispod vrata stanova u kojima nema nikoga, Gregor gura svoj fotorobot.

Nakon završenih razgovora sa susjedima, Fabijan i Gregor hodaju prema autu.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Koje su šanse da baš nitko ništa ne zna...

INSPEKTOR GREGOR: E da... Zanimljiva je ta statistika. Kad sam bio na faksu pričali su kako je jednom jedna žena dobila na lotu, a sutradan ju je udario autobus.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Pa šta to dokazuje?

INSPEKTOR GREGOR: Ne znam, prestao sam ići na ta predavanja.

(Fabijan nemoćno uzdiše i zavrti očima.)

SCENA DEVETA

(Bluno i Asta hodaju. Dolaze do elitnog dijela grada u kojem su velike kuće s uređenim travnjacima, sve izgleda idilično.)

ASTA: Ovdje ti žive samo bogataši. Oni imaju sve, sigurno će imati i ljubav.

(Asta i Bluno proviruju kroz veže, pokušavaju ući, ali svi ih tjeraju (zmije, lisice, hijene,...), pomalo gube nadu. Bluno se pomalo počinje žaliti na glad, žeđ, umor... Onda iza dvorišnih vrata ugledaju djevojčicu zečicu kako se ljulja na ljuljački.)

ASTA (djevojčici): Ej, mala. Moj prijatelj i ja smo užasno umorni i gladni, možeš li nam nešto dati?

DJEVOJČICA ZEČICA: Evo imam sok.

(Asta se provuče kroz ogradu, a Bluno zapne. Asta mu otvori iznutra.)

BLUNO *(djevojčici)*: Vaaa kako ti je lijepa kuća. Imaš i ljuljaču, blago ti se! I pješčanik, blago ti se! Mi imamo takav samo u vltiću, ali se ne smijemo puno igrati u njemu jel teta kaže da smo onda jako pljavi i unosimo pijesak unutra. A s kim se ti tu iglaš?

DJEVOJČICA: Sama. Hoćete se igrati sa mnom?

ASTA: Može, super. Ajmo se igrati restorana, daj nam nešto za jesti.

DJEVOJČICA: Moja mama sad kuha večeru. Mogu je pitati da jedete s nama.

BLUNO: Da, da, ali ajmo se prvo malo ljuljati!

ASTA: Pa cijelo vrijeme kukaš da si gladan!

BLUNO: Ali samo malo...

(Igraju se, ljuljaju, pjevuše... Pada sumrak. Iz kuće izlazi mama zečica s pregačom na sebi.)

MAMA ZEČICA: Večeraaa!

(Mama zečica ugleda u dvorištu Bluna i Astu i zbuni se.) **MAMA**

ZEČICA: Tko ste vi?

DJEVOJČICA ZEČICA: To su moji prijatelji, mama, mogu li ostati s nama na večeri? Molim te, molim te, molim te, molim te!

MAMA ZEČICA *(nasmije se)*: Mogu, naravno. Uđite, ohladit će se. *(Večeraju zajedno sa zečjom obitelji. Asta i Bluno trpaju hranu u usta.)* **TATA ZEC**: Pa

vi ste stvarno ogladnili.

BLUNO: Ja nisam jeo od...

ASTA *(prekine ga)*: Od prije sat vremena! Ma, ti dečki u razvoju, jeli bi svakih 5 minuta.

TATA ZEC: A gdje vi živite? Kako to da ste sami tu?

BLUNO: Ja sam zaplavo...

ASTA *(prekine ga)*: Ma mi smo tu u drugoj ulici, ali došli smo se samo malo poigrati tu.

MAMA ZEČICA: Dobro, dobro. Samo, sutra je škola, vrtić, sigurno će vam se roditelji brinuti.

BLUNO: Ja neću sutla...

ASTA: Da, imate pravo. Kasno je, trebali bi poći.

DJEVOJČICA ZEČICA: A neee, ostanite još malo.

MAMA ZEČICA (*nasmije se*): Ajde, dobro. Još malo, ali onda razlaz i svi u krpe.

BLUNO (*roditeljima zečevima*): A jel vi tu imate ljubav? (*Mama zečica i tata zec se iznenađeno pogledaju, nasmiješe se.*) **MAMA**

ZEČICA (*malo zbunjeno*): Da, imamo.

BLUNO: A gdje ste je našli?

TATA ZEC: Pa, mi smo doktori. (*zeza se*) Vjerojatno smo je našli u bolnici.

ASTA: Moramo ići. Hvala vam na večeri. (*Bluno i Asta se pozdravljaju sa svima i odlaze.*)

BLUNO: Di ćemo?

ASTA: Idemo naći mjesto gdje možemo prespavati, a ujutro - pravac bolnica.

SCENA DEVETA

(U bolnici, gužva na prijemu, po hodnicima, doktori i sestre užurbano prolaze, pacijenti čekaju. Među njima svako malo proviruje jedan svizac – Điđi, povlači doktore za rukav, žali se da ga je nešto uhvatilo, da ga treba hitno pregledati, da ga nešto boli ili će ga upravo zaboljeti, osjeća to... Nitko ga ne doživljava ozbiljno, niti obraća pažnju na njega.)

SESTRA LISICA: Prehlade nisu hitne.

(Điđi ne odustaje.)

DOKTOR LEMUR: Javite se na prijem.

(Asta i Bluno sjednu u čekaonicu. Na sjedalo pored njih smješta se Đidi.)

SVIZAC ĐIDI: Čim sam se jutros probudio, osjetio sam kako me tu nešto boli i onda još nisam ni izašao iz kreveta, a već me boljelo i tu, a sinoć kad sam išao spavati točno sam znao da ću se razboljeti. Ali zato je važno odmah doći kod doktora i oni to riješe. A šta vas boli?

ASTA: Nas ništa ne boli.

SVIZAC ĐIDI: Ali će vas zaboljeti, jel tako? Točno tako sam i ja osjetio.

BLUNO: Mi smo došli nešto naći.

SVIZAC ĐIDI: I ja sam došao naći doktora. Jer to kad mene zaboli, tu nema pomoći, to samo doktor može izliječiti. A kojeg vi doktora tražite?

ASTA (drsko): Mali, ne tražimo doktora.

SVIZAC ĐIDI: Ma da, ako vas ne boli puno, možete i sestru pitati za sve.

ASTA: Slušaj mali, rekli smo ti da nas ništa ne boli, ne tražimo ni doktora, ni sestru.

BLUNO: Mi tlažimo ljubav, lekli su nam da je tu.

SVIZAC ĐIDI: Ja sam tu svaki dan, ali nisam ljubav još vidio. Vidio sam upalu grla, slomljenu nogu, svašta, ali ljubav, hmm... Najbolje da odemo do prijema, odvest ću vas ja.

(Na prijemu.)

SESTRA 1 BIJELA MEDVJEDICA: Recite, u čemu je problem?

BLUNO: Mi, zaplavo, mi...

ASTA: Trebamo doktora.

SVIZAC ĐIDI (iskakuje iznad pulta): I ja trebam doktora.

(Asta ga spusti rukom ispod pulta.)

SESTRA 2 BIJELA MEDVJEDICA: Kojeg doktora trebate?

BLUNO: Ja...mi...mi tlebamo onoga koji će nam dati ljubav.

SESTRA 2 BIJELA MEDVJEDICA: Nemam ja vremena za ovo sad, vidite koliko ljudi čeka?

Tko je bolestan?

SVIZAC ĐIDI (*ponovo iskakuje iznad pulta*): Ja sam bolestan.

(*Asta ga ponovo spusti dolje.*)

BLUNO: Moji mama i tata se ne osjećaju dobro.

SESTRA 2 BIJELA MEDVJEDICA (*nervozno*): Sad je stvarno dosta. Sljedeći!

SVIZAC ĐIDI (*opet iskoči*): Ja sam sljedeći.

SESTRA ZEBRA (*Asti i Blunu, nježno*): Dođite. Ajde ispričajte mi.

BLUNO: Moji mama i tata su izgubili ljubav. Ja im je tlažim da opet budu dobro.

ASTA (*važno*): A ja mu pomažem.

SVIZAC ĐIDI: A ja sam bolestan.

SESTRA ZEBRA (*s osmijehom na licu*): Đidi, ti si stalno bolestan. Koliko smo ti već puta rekli da ti nije ništa? Cijele dane provodiš ovdje umjesto da se igraš s prijateljima. (*Blunu*) A ti, ne znam tko ti je rekao da ćeš ovdje naći ljubav. Iako, nekad se i tu nađe ljubavi. Ali, kad malo bolje promislim, najviše sam ljubavi vidjela dok sam pomagala siromašnima.

ASTA: Znam gdje ćemo naći ljubav! Ajmo!

(*Povuče Bluna. Odlaze.*)

BLUNO: Nemoj me vući! Di ćemo? Leci, leci.

ASTA (*ruga se*): Leci, leci. Slušaj me. Požuri!

(*Asta vuče Bluna prema izlazu iz bolnice. Đidi trči za njima.*)

SVIZAC ĐIDI: Čekajte, idem i ja s vama!

(*Izlazeći iz bolnice, nalete na vozilo hitne pomoći. Asta i Bluno ih zaobiđu i nastave, a Đidi se odmah obraća doktorici koja izlazi iz vozila.*)

SVIZAC ĐIDI: Doktorice, baš vas trebam. Evo tu me boli...

(*Dok objašnjava gdje ga boli, uhvati se za kolica na kojima leži bolesnik kojeg su upravo doveli i, zakačen za kolica, ulijeće u bolnicu s njima.*)

SCENA DESETA

(Asta i Bluno hodaju ulicom.) **BLUNO:**

Umolaaan sam.

ASTA *(ironično)*: A ja nisam.

(Hodaju dalje.)

BLUNO: Bole me noge.

ASTA: Još malo.

(Dolaze do tržnice koja se čisti, po štandovima i ispod njih ostatci hrane.) **BLUNO:**

Glaaadaaan saam.

(Asta skoči na štand i uzme dvije natučene jabuke koje su ostale.) **BLUNO:**

Kako je ovo lužna jabuka!

ASTA: Prestani i jedi, rekao si da si gladan!

BLUNO: Fuuuj, pljava je!

ASTA *(ruga se)*: Umolan sam, bole me noge, gladan sam, žedan sam... Ako ti nećeš jesti, ja ću!

(Zagrize jabuku. Bluno je gleda, pa gleda jabuku i on zagriže. Dok dalje hodaju pomalo se smračuje. Asta ga vodi sve nesigurnije, ne želi priznati da se izgubila i da ne zna gdje su. Odjednom ih okruži banda rakuna.)

BLUNO *(Asti)*: Jesu li ovo silomašni?

ASTA: Jesi li ti idiot?

BLUNO *(bandi rakuna)*: Oplostite, mi tlažimo...

ASTA: Šuti!

RAKUN 1: Šta tražite?

BLUNO: Ljubav.

(Banda rakuna se previja od smijeha, zlokobnog.) **RAKUN**

2: Mi tražimo pare.

(Rakuni zarobe Astu i Bluna i vežu im ruke iza leđa. Bace ih u podrum. Uskoro se čuje kako u susjednoj prostoriji rakuni hrču. Bluno tiho šmrca. Asta pokušava osloboditi ruke iz konopca kojim je vezana. Nekako joj to uspije. Odveže Bluna.) **ASTA:** Pst...

(Pokuša otvoriti vrata. Zaključana su.) **BLUNO:**

Šta ćemo sad?

ASTA: Pusti me! Razmišljam.

(Bluno sjedi u kutu. Asta šeta gore-dole.) **BLUNO:**

Šta ćemo sad?

ASTA: Šuti! Rekla sam ti – razmišljam!

(Nastavlja šetati gore-dole.)

BLUNO (*šapće*): Je li još lazmišljaš?

ASTA: Znam šta ćemo! Provući ćemo se kroz rešetke na prozoru.

BLUNO: Kako si ti pametna!

ASTA (*zadovoljno se smješka*): Dođi, pomoći ću ti da se popneš.

(Pomogne mu se popeti, ali Bluno ne može proći kroz rešetke. Asta ga bezuspješno pokušava ugurati.)

ASTA: Ne ide. Moram naći nešto da otvorimo vrata. Idem ja. Vratit ću se po tebe.

BLUNO (*rasplače se*): Nemoj me ostaviti! Stlah me!

ASTA: Da ne jedeš toliko, mogao si se i ti provući! Vratit ću se po tebe. Nemoj mi sad tu plakati!

BLUNO: Kad mi se plače!

ASTA: Kažem ti – vratit ću se. Idem sad!

(Asta se uzvère na prozor, provuče kroz rešetke i otrči. Bluno gleda za njom, ali vidi samo komad crnog neba bez mjesečine.)

Glazbeni broj - tužna pjesma koja prati Blunovo čekanje i strah da se Asta neće vratiti.

A onda se čuje pomicanje vrata. Bluno prestravljeno gleda prema njima. Ulazi Asta.)

BLUNO: Došla si!

ASTA: Tiho! Idemo!

(Bluno i Asta bježe.)

SCENA JEDANAESTA

(Žamor probudi Bluna i Astu. Bluno se uspravi i udari glavom u klupu ispod koje su prespavali. Trlja glavu i ogleda se oko sebe. Asta se proteže. Poskoči. Ispred njih je pučka kuhinja.)

ASTA: Znala sam da smo blizu! Promašila sam samo jednu ulicu. Evo tu su siromašni. A mogli bi i mi nešto pojesti.

BLUNO: Uh, baš sam gladan!

ASTA: Ti si stalno gladan. Idemo!

(Dolaze do pučke kuhinje u kojoj mnoštvo čeka na obrok u redu, starci, mame s malom djecom, različiti likovi. Neki strpljivo stoje, neki se guraju, neki komentiraju, neki šute gledajući u pod. Za stolovima, oni koji su dobili obrok, jedu. Volonteri dijele hranu. I Bluno i Asta upravo su na redu.)

BLUNO: Palačinke s čokoladom. I smoothy od jagode.

VOLONTER KOZLIĆ: Da ti klinac nisi zalutao?

ASTA: Ma, pustite ga. *(uzima ponuđenu hranu)* Hvala.

(Bluno i Asta odlaze prema stolu. Sjedaju.)

BLUNO: Ne možeš mi ti naleđivati šta ću jesti! Nisi mi ti mama! I šta je ovo? Kakva je ovo hlana? Ja to ne volim.

ASTA: Daj, prestani i jedi. Nije ti ovo restoran da možeš birati. Tu su siromašni i tu se jede ono čega ima.

BLUNO: A šta ako neko ne voli to što ima.

ASTA: Kad si gladan, sve voliš.

BLUNO: E pa ja sam gladan i sve ne volim!

(Asta jede. I Bluno namršten stavlja žlicu po žlicu u usta. Prilazi volonterka roda, čisti ostatke sa stola.)

VOLONTERKA RODA: Jeste li se najeli? Je li vam bilo ukusno?

BLUNO: Nije.

VOLONTERKA RODA *(smije se):* Ne bi se reklo, pojeo si zadnju mrvicu s tanjura.

(Pomiluje Bluna po glavi.)

BLUNO: Pa bio sam gladan, a Asta je lekla da kad si gladan sve jedeš. I onda sam ja sve pojeo. Ali puno su mi bolje mamine palačinke. I kolači koje ladi Noina baka. Jedan put je Noa donio kolače u vltić i svi smo navalili. I Maša, a ona nikad ne voli jesti i onda joj teta kaže – Mašo, Mašo, ako ne budeš jela vjetal će te otpuhati. A Mašu uopće nije bliga za vjetal. A znate li vi gdje je ljubav? Ja tlamim ljubav koju su izgubili moji mama i tata. A Asta mi pomaže. Ona je moja najbolja plijateljica. Znate li kako ću naći ljubav?

VOLONTERKA RODA: Nije to za svakoga isto. Ja sam sreću i ljubav našla u hrani koju dijelim.

BLUNO: Možemo li i mi dijeliti hlanu? Molimo vas...

VOLONTERKA RODA: Zašto ne bi mogli? Svaka nam je pomoć dobrodošla.

(Krenu zajedno prema pultu. Stavljaju pregače.)

ASTA: Moramo se rasporediti. Ti gledaj u deserte, a ja ću u ostalo. Naći ćemo mi nju!

(Asta i Bluno odlaze iza pulta i počinju dijeliti hranu. Zaviruju u svaki tanjur koji im dođe, povremeno i gurnu ruku u neki, u svakom tražeći ljubav. Svako toliko dovikuju jedan drugom kako nisu ništa našli. Nakon dijeljenja obroka i traženja, izmoreni, skidaju pregače i izlaze iz kuhinje. Iscrpljeni se bacaju na klupu. Primijete starca psa kako s unučicom jede.)

ASTA: Ovaj nam je promakao!

(Bluno odmah skoči do njega i zaviruje mu u tanjur.) **STARAC**

PAS: Jesi li gladan? Hoćeš li uzeti malo?

BLUNO: Ma ne, jeo sam. Samo molam pogledati je li tu ljubav.

STARAC PAS *(smije se):* Znam ja mnoge koji su ljubav našli u hrani.

ASTA: Super! Onda nam recite točno kako izgleda.

STARAC PAS: Ljubav ima puno oblika. Ali kad je nađete, sigurno ćete je prepoznati.

Možete je svugdje naći. A opet, mnogi je ne nađu nikada. Tako je to s ljubavlju.

BLUNO: Jeste li je vi našli?

STARAC PAS: Jesam. I ne puštam je. *(pokaže na unučicu koja jede i sva je musava).* I stalno je treba čuvati da se ne izgubi.

BLUNO: Moji su mama i tata izgubili ljubav. Lekli su mi. Eto, kako su bili nepažljivi. A meni stalno govole da čuvam svoje stvali. Možemo li uzeti vašu unučicu da je malo damo mojoj mami i tati? *(Asti, tiho)* Molat ćemo je dobro oplati, vidi kako je pljjava.

STARAC PAS *(smije se):* To je moja ljubav. Svatko mora naći svoju. A onaj tko je izgubi, mora je naći tamo gdje ju je izgubio.

SCENA DVANAESTA

(Viktor i Tea sjede. Pred njima su leci na kojima je otisnuta Blunova fotografija. Tea je glavu zabila u ruke. Viktor joj prilazi i stavlja pred nju vrećicu s hranom.) **VIKTOR:**

Sigurno nisi ništa pojela.

TEA: Ne mogu. Ni jesti, ni raditi, ne znam što bih, osjećam se tako nemoćno. Ni sama ne znam koliko sam letaka podijelila. I ništa.

VIKTOR: Naći ćemo ga.

TEA: Bojim se. Što ako mu se nešto dogodilo.

VIKTOR: Pametan je naš Bruno, znat će se čuvati. *(stanka, uzdahne)* Sve sam ja kriv. Svime sam se bavio više nego vama. Ali mislio sam da znate da ste mi vi najvažniji.

TEA: Ma nisi samo ti. I ja sam kriva. *(molećivo)* Obećaj mi da ćemo ga naći.

VIKTOR: Naći ćemo ga. I onda će sve biti drugačije.

(Viktor zagrlji Teu.)

SCENA TRINAESTA

(U vrtiću Fabijan i Gregor razgovaraju s ravnateljicom kravom.)

RAVNATELJICA KRAVA: Možda je najbolje da odmah odemo u Brunovu grupu. Roditelji su dali dopuštenje da popričate s djecom.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Hvala vam. Ništa ne brinite, nećemo ih preplašiti, imamo iskustva s ovakvim situacijama.

(Djeca iz Blunove grupe skaču, smiju se, igraju. Kad ugledaju policajce, svi zašute i gledaju ih.)

TETA SLONICA: Djeco, imamo goste. Kako ih pozdravljamo?

DJECA IZ GRUPE: Dobar daaaan!

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Dobar dan. Malo bismo popričali s vama o vašem prijatelju Brunu. 'Ko je Brunov najbolji prijatelj?

DJECA IZ GRUPE: Noa!

(Pokazuju na lavića Nou.)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Dođi, Noa! Sjedni malo ovdje.

NOA: Ok.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Je li ti Bruno rekao da će negdje otići?

NOA: Daaa. Stalno je govorio da će ići aqua park s mamom i tatom. Ja sam isto bio. Tamo je tako super!

INSPEKTOR GREGOR (*žvače neki slatkiš koji je uzeo sa stola, punih usta*): Stvarno je super, je li da? A jesi li se spuštao niz vodeni tobogan?

NOA: Nisam. Kaže mama da sam još mali.

INSPEKTOR GREGOR (*dječje hvalisavo*): A ja jesam!

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: U redu je, Gregore!

(Gregor se malo odmiče i Fabijanu preko ramena nečujno Noi "govori" - jesam, jesam. Nastavlja s grickanjem svega što se nudi u zdjelicama, odmotavanjem bombona i sprobavanjem različitih okusa, uzima lizalicu za lizalicom. Uzima predzadnju iz zdjele. Dolazi dječak po zadnju, Gregor je brzo zgrabi i stavi u džep.)

INSPEKTOR GREGOR: Ovo mi je za kasnije...

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Reci mi, Noa, nešto o svom prijatelju Brunu. Kakav je? Što najviše voli? Ima li neko omiljeno mjesto?

NOA: Bruno je super. Samo ne zna reći "r" pa ga svi zezaju. Da, ima omiljeno mjesto. Tu, u kutu (*pokazuje kut igraonice*).

INSPEKTOR GREGOR: Odmah ćemo provjeriti je li tu.

(Gregor provjerava kut, Fabijan vrti očima.)

INSPEKTOR GREGOR (*ispod glasa se obraća Fabijanu*): Nema ga, naveo nas je na krivi trag.

(Dvoje djece se počinje dodavati loptom. Gregor im prilazi žvačući bombon.) **INSPEKTOR**

GREGOR: Bacaš k'o curica!

DJEVOJČICA JEŽICA: Ja i jesam curica!

INSPEKTOR GREGOR: Nisam siguran. S takvom frizurom...

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Dobro, Gregore! (*obraća se djeci*) Je li Bruno ikome rekao da će negdje otići?

DJECA IZ GRUPE: Nije. Nije ništa rekao.

INSPEKTOR GREGOR (*stavlja lizalicu u usta i prebacuje je iz jednog kuta usta u drugi*): Nije? Nitko ništa ne zna, ha? Nitko ništa ne želi reći? Da čujem, što krijete? Nemojte da vas sve odvedemo na policiju! Pa ćete tamo progovoriti!

(*Djeca se rasplaču.*)

TETA ČAPLJA: Sad je bilo dosta! Pogledajte što ste učinili! Odlazite, inače ću uložiti žalbu na vaše ponašanje!

(*Fabijan i Gregor izlaze. Gregor zastane ispred vrtića.*)

INSPEKTOR GREGOR: Nema šanse da nigdje nitko ništa ne zna. Svi su oni umiješani u to, neće mene prevariti...

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN (*bijesno*): Gregore sad mi je dosta! Uništio si svako ispitivanje koje smo do sad proveli! Shvati da je dječak pobjegao, POBJEGAO! Nitko ni u što nije umiješan. Dosta je ovoga! Nema druge, Gregore, do daljnjeg pišeš parkirne kazne.

INSPEKTOR GREGOR (*namiguje mu*): Pametno. Ako sam na tajnom zadatku, privlačim manje pažnje, možda otkrijem više tragova.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Gregore, ozbiljan sam! Dok se ne sabereš, ne radiš na ovom slučaju.

SCENA ČETRNAESTA

(*Bluno i Asta lutaju gradom.*)

ASTA: Ništa... Nemam više ideja. Ali bar nije bilo dosadno.

BLUNO: Asta, meni je baš zabavno s tobom.

ASTA (*raznježena je, ali pokušava glumiti ravnodušnost*): Dobar si i ti, mali.

BLUNO: Ja sam plije uvijek mislio da su sve culice glupe i stalno sam mami i tati govolio da hoću imati blata, ali sad baš želim da si mi ti sestla.

(Asta više ne može sakriti raznježenost. Zagrlj ga.) **ASTA:**

To bi super bilo, mali.

(Uhvati ga jednom rukom oko vrata, a drugom ga krene češati po glavi stisnutom šakom.)

ASTA: Onda bih ti stalno mogla ovo raditi.

(Oboje se smiju. Asta se diže s klupe.)

ASTA: Ajmo dalje, moramo smisliti nešto...

(Hodaju dalje. Na ulici Gregor u policijskoj uniformi provjerava imaju li parkirani automobili plaćenu parkirnu kartu. U tom trenutku ugleda Bluna i Astu. Bjesomučno počne nešto tražiti po džepovima i konačno izvadi fotorobot. Gleda ga, pa gleda Bluna, pa opet fotorobot.)

INSPEKTOR GREGOR: Isti je!

(Brzim korakom krene prema Blunu i uhvati ga za nadlakticu.) **INSPEKTOR**

GREGOR: Bruno!

(Bluno se bezuspješno pokušava istrgnuti.) **ASTA:**

Pusti ga! Ti, ti, nasilniče jedan.

(Gregor se izmiče Asti ne puštajući Bluna. Prijekorno mu govori.)

INSPEKTOR GREGOR: Znaš li ti koliko te tražimo!? Gdje si bio? Roditelji su ti užasno zabrinuti! Ali dobro je, znao sam da ću riješiti slučaj ako budem na tajnom zadatku. Glavni inspektor i ja smo se stvarno dobro toga sjetili. Ali, ne smijem ti ništa o tome dalje pričati. *(pokazuje na Astu)* Jel' te ona otela?

BLUNO: Ne, ona je sa mnom!

INSPEKTOR GREGOR: Meni možeš reći istinu, sad si siguran.

BLUNO: Ona je moja plijateljica!

INSPEKTOR GREGOR: Ajde, odvest ću vas oboje u postaju. Trebamo javiti tvojim roditeljima.

BLUNO: Ali ja još nisam našao...

INSPEKTOR GREGOR (*prekine ga*): O tome ćemo u postaji. Treba napraviti službeni zapisnik.

(*Vodi Bluna i Astu u policijsku postaju. Važno hoda. Scena se mijenja. U Fabijanovom uredu sjede Blunovi roditelji, Viktor drži Teinu ruku u svojim pa je kratko zagrlji. Bluno trenutak zastane gledajući zagrljene roditelje pa potrči prema njima.*) **BLUNO:** Mamaaa! Tataaa!

(*Viktor i Tea se okrenu, ne mogu vjerovati svojim očima.*) **VIKTOR**

I TEA: Bruno!

(*Ostaju dugo u zagrljaju.*)

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Kako si ga našao?

INSPEKTOR GREGOR: Pratio sam tragove. Prerušavanje u prometnog policajca je bilo uspješno. Ali ključan je bio fotorobot!

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN (*smije se*): Dobar posao, Gregore!

INSPEKTOR GREGOR: Onda je tajna operacija završena, mogu skinuti uniformu? Prilično je neugodna.

GLAVNI INSPEKTOR FABIJAN: Možeš. Vraćen si na stari posao.

(*Asta, koja je cijelo vrijeme stajala sa strane, prilazi im.*) **ASTA:**

Idem onda ja.

BLUNO: Čekaj! Vrati se. (*roditeljima*) Ovo je Asta, ona je moja prijateljica. Ona nema nikoga, ona je iz doma. Može li s nama kući? Može spavati u mojoj sobi. Moooooolim te, mama. Tata? Moolim te. Mogla bi mi biti sestra, rekao sam da želim brata, ali predomislio sam se, želim sestru. Moolim vas!

TEA (*uzbuđeno*): Zlato, pa ti si naučio reći "r".

ASTA: To, Bluno!

BLUNO: Nije Bluno nego Bruno!

ASTA (*smije se*): Ti ćeš meni uvijek biti Bluno!

BLUNO (*roditeljima*): Ajde, recite da može. Mooolim vas!

VIKTOR I TEA (*pogledaju se*): Pa, dobro, može. Naravno da može!

VIKTOR (*Fabijanu i Gregoru*): Hvala vam na svemu!

(Izlaze zajedno - Viktor i Tea zagrljeni, Bluno i Asta poskakuju držeći se za ruke. Bluno gleda roditelje, zastane.)

BLUNO: Mama, tata, gdje ste opet našli ljubav?

VIKTOR: Ti si nam je našao.

(Glazba, zamračenje)

KRAJ